

res på et senere tidspunkt. Det kan godt være, fru Lene Espersen har ladet sig overbevise af statsministeren, der i foråret sagde, at vi havde fortrydelsesret, og at vi bare lige sådan, hvis vi fortrød euroen, altid kunne få kronen igen. Jeg tror ikke, det er så enkelt.

Så spørger fru Lene Espersen også om det, som fru Pia Kjærsgaard er citeret for i Jyllands-Posten. Jeg tror, fru Lene Espersen skal gøre sig den umage lige dér, hvor der står »vi« i indlægget, og sætte det i forhold til Danmark og ikke i forhold til Dansk Folkeparti.

Det, vi har forholdt os til, er, at hvis der på et tidspunkt viser sig et folkekrav om en folkeafstemning om 5-10 år, så vil det ikke være Dansk Folkeparti, der forhindrer, at en sådan folkeafstemning kan finde sted. Noget andet er jo så, hvad vi som parti vil gå ud og anbefale. Altså, det er faktisk sådan – jeg ved godt, det er meget svært for politiske partier herinde at forstå – men det er faktisk sådan, at Dansk Folkeparti ikke ligestiller en folkeafstemning med et partivalg. Vi siger, at det reelt er befolkningen, der tager stilling.

Partierne er kun rådgivende organer for befolkningen i forhold til en folkeafstemning. Og det kan være meget svært at finde ud af, hvornår vi så taler folkeafstemning og parti. Det anerkender jeg. Det er så det, jeg her giver et klart bud på og siger, så det ikke kan misforstås, og som fru Pia Kjærsgaard også har sagt tidligere, at vi vil også om 5-10 eller 20 år anbefale, at Danmark bevarer sin egen valuta. Så kan det vel ikke misforstås.

Så til fru Mimi Jakobsen, som spørger, om det er mere fleksibelt, end da vi fulgte D-marken. Jamen det er jo velkendt, at vi har fulgt D-marken tidligere, og at vi nu følger euroen. Men det, der er hele pointen i, at vi bevarer vores egen valuta, og så det arrangement, vi har nu med eurolandene, er, at vi behøver ikke at bevare det arrangement til evig tid. Hvis der på et tidspunkt viser sig et flertal her i Folketinget på god demokratisk vis, et flertal på vegne af befolkningen, der ønsker noget andet, jamen så kan det jo lade sig gøre.

Det er sådan set bare at tage den diskussion, som vismændene tog i maj måned, hvor de også skriver, at »hvis det viser sig ikke at være muligt eller ønskeligt at opretholde fastkurspolitikken« osv., osv. Den mulighed og den diskussion ønsker vi at kunne tage med et vist indhold, så det har en idé, så den diskussion ikke er fuldstændig ligeegyldig.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Charlotte Antonsen og derefter hr. Flemming Kofod-Svendsen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Ja, det er svært at vurdere, hvor meget man efterhånden skal fæste lid til det, der kommer fra Dansk Folkeparti. Hr. Thulesen Dahl gjorde lige her meget ud af, at man skal vide, at Dansk Folkeparti om 5, 10, 15 år fortsat vil være imod Unionen. Ja, kan man nu tro på det? Det er jo ikke engang 10 år siden, at fru Pia Kjærsgaard i Fremskridtspartiet var varm tilhænger af ØMU'en; så det ved jeg ikke.

Men jeg har så en anden ting her. Hr. Thulesen Dahl havde meget travlt med de slemme tyskere, som var imod euroen: Situationen er den, at ifølge Europa-Kommissionens eurobarometer fra juli i år er meningsmålingerne i Tyskland sådan, at 50 pct. er for euroen, 39 pct. imod. Så det hænger simpelt hen ikke sammen, det, der kommer fra Dansk Folkeparti.

Jeg vil gerne spørge Dansk Folkeparti, som har så travlt med, at Danmark skal bevare suveræniteten ved ikke at sidde med ved bordet, om det også er en politik, man selv agter at følge her i Folketinget.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Flemming Kofod-Svendsen og derefter hr. Claus Larsen-Jensen.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Hr. Thulesen Dahl var i sit indlæg inde på tyskerne og nævnte, at der var tyskere, som var betænkelige ved at opgive D-marken. Det kan jeg godt forstå, for Tyskland har jo haft et faktisk monopol, og jeg synes, det var stort af Kohl og andre tyske ledere, at de var klar over, at det, det handlede om – det var efter genforeningen – var, at Tyskland ikke blev for stort og stærkt i forhold til en række andre europæiske lande. For når Tyskland var stærkt, havde Danmark, Polen og Holland og andre lande problemer. Så jeg synes, det var flot, at man var parat til at dele magten med andre.

Så kommer mit spørgsmål: Når man nu deler magten, den monopolmagt, Tyskland har, med andre, er det så i Danmarks interesse at få del i den magt ligesom Holland, Belgien og andre små lande, som tidligere har været totalt uden indflydelse på deres rentepolitik? De har været